

พระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อให้ ความคุ้มครองแก่เจ้าของข้อมูลทางธุรกิจ ซึ่งเป็นการคุ้มครองภายใต้พันธกรณีของความ ตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้า (Agreement on Trades Related Aspects of Intellectual Property Rights) หรือความตกลงทริปส์ (TRIPs) ซึ่ง เป็นความตกลงหนึ่งขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization หรือ WTO) นอกจากการคุ้มครองดังกล่าวแล้ว การคุ้มครองความลับทางการค้ายังเป็นพันธกรณีตาม กฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทย จำเป็นต้องมีกฎหมายให้ความคุ้มครอง และ ถือว่าเป็นสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งในภาคเอกชน เป็น สิ่งที่ทำให้ธุรกิจการค้าของผู้ประกอบกิจกรรมทางการค้ามีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ความลับทางการค้าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งที่มีลักษณะพิเศษ แตกต่างจากทรัพย์สินทางปัญญาประเภทอื่น คือ ต้องเป็น “ความลับ” หากเมื่อใดก็ตาม ที่ข้อมูลนั้นไม่ใช่ความลับ ก็ย่อมหมายความว่า บุคคลทั่วไปสามารถรับรู้ได้ หรือศึกษา เพื่อเป็นเจ้าของได้โดยไม่ถูกจำกัดด้วยกฎหมาย ข้อมูลดังกล่าวก็ย่อมสูญสิ้นไป ซึ่งสิ่งนี้ ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้า

ดังนั้น เมื่อเจ้าของความลับทางการค้าถูกละเมิดสิทธิในความลับทางการค้า ทางเลือกหนึ่งที่ยังจะให้คนมีสิทธิในความลับทางการค้านั้นดีกว่าบุคคลผู้กระทำการละเมิดคือ การนำคดีมาฟ้องร้องต่อศาล ซึ่งกระบวนการทางกฎหมายนี้เจ้าของความลับทางการค้าจำเป็นต้องใช้ความระมัดระวังในการดูแลและรักษาความลับทางการค้าอย่างยิ่ง เพราะหากความลับทางการค้านั้นถูกเปิดเผยไปในระหว่างขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งในระหว่างการศึกษาคดีแล้ว ความลับทางการค้านั้นก็ย่อมไม่เป็นประโยชน์ในการดำเนินการทางธุรกิจของเจ้าของความลับทางการค้าอีกต่อไป

ส่วนศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีความลับทางการค้าก็คือ ศาลทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศกลาง ซึ่งมีข้อที่ต้องพิจารณาว่า ความลับทางการค้าในประเทศไทยเป็นของใหม่ ยังมีคดีขึ้นสู่ศาลไม่มากนัก รูปแบบของการวินิจฉัยชี้ขาดคดี และแนวคำพิพากษายังไม่มีแนวบรรทัดฐานมากพอ ดังนั้น เมื่อมีคดีขึ้นสู่การพิจารณา ศาลไทยจะนำมาตรการทางกฎหมายใดมาให้ความคุ้มครองและรักษาความลับทางการค้าเพื่อมิให้ถูกเปิดเผย เพราะหากไม่มีมาตรการทางกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองและรักษาความลับทางการค้าในศาลแล้ว การบังคับใช้กฎหมายตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 ก็จะไม่เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง

ปัจจุบันการฟ้องร้องคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิในความลับทางการค้าในประเทศไทยยังมีน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศ แต่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยจะต้องมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองและรักษาความลับทางการค้าในศาล เพราะหากไม่มีมาตรการในการรักษาความลับทางการค้าแล้ว การดำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีเกี่ยวกับความลับทางการค้าก็จะไม่อาจให้ความคุ้มครองแก่ผู้เป็นเจ้าของความลับทางการค้าได้อย่างแท้จริง และอาจทำให้คู่ความขาดความเชื่อมั่นในการนำคดีมาสู่ศาล

สำหรับการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้เขียนได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกับระบบกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน จากการศึกษาทำให้พบปัญหาสำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. ปัญหาเรื่องกระบวนการแสวงหาพยานหลักฐานจากคู่ความ ว่าศาลจะมี

มาตรการในการแสวงหาพยานหลักฐานอย่างใดจากคู่ความ เพื่อป้องกันมิให้ความลับทางการค้าต้องถูกเปิดเผยในระหว่างการพิจารณาคดี

2. ปัญหาเกี่ยวกับการเก็บรักษาข้อมูล เมื่อได้พยานหลักฐานเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นความลับทางการค้ามาแล้วจะมีวิธีการใดในการเก็บรักษา หรือให้ความคุ้มครองแก่ความลับทางการค้าในการฟ้องคดี

3. ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการออกข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 เพื่อคุ้มครองและรักษาความลับทางการค้าในระหว่างการพิจารณาคดี

จากการศึกษาทำให้ทราบข้อสรุปสำคัญในการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าในศาลว่า มาตรการทางกฎหมายในการดำเนินคดีเกี่ยวกับความลับทางการค้าตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 ยังขาดประสิทธิภาพที่จะรักษาความลับทางการค้าในระหว่างการดำเนินคดีในศาล ยังไม่เพียงพอที่จะนำมาให้ความคุ้มครองสิทธิของคู่ความ และจากการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับหลักกฎหมายของต่างประเทศแล้ว พบว่าศาลในต่างประเทศสามารถนำมาตราทางกฎหมายที่เหมาะสมมาใช้ในการให้ความคุ้มครองและรักษาความลับทางการค้าในระหว่างพิจารณาได้หลายประการ เช่น การพิจารณาคดีลับ การเก็บรักษาเอกสารไว้เป็นความลับ การประทับตราลับ การจำกัดการรับรู้ของผู้ไม่มีส่วนได้เสียในคดี เป็นต้น ซึ่งได้นำไปสู่ข้อเสนอแนะของผู้เขียนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายความลับทางการค้าให้มีประสิทธิภาพและมีผลบังคับใช้ได้จริง 3 ประการ คือ

1. ควรมีการแต่งตั้งคณะกรรมการความลับทางการค้าขึ้นโดยเร็ว เพื่อให้คณะกรรมการดังกล่าวเสนอแนวคิดและนโยบายเกี่ยวกับการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้า

2. ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 ด้วยการเพิ่มเติมบทบัญญัติของการให้ความคุ้มครองความลับทางการค้าในการพิจารณาคดีของศาล และกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายที่ศาลจะนำมาให้ความคุ้มครองความลับทางการค้า

3. ควรมีการแก้ไขพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545 เกี่ยวกับบทบัญญัติในการลงโทษผู้ละเมิดความลับทางการค้าในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลไว้ในหมวด 2 ว่าด้วยการพิจารณาคดีความลับทางการค้า

The Trade Secrets Protection Act of B.E. 2545 was enacted to provide protection to owners of businesses in accordance with “The Agreement on Trade and Related Aspects of Intellectual Property Rights” (TRIPs). This is one of the many agreements coming under the aegis of the “World Trade Organization” (WTO), which is charged with protecting trade secrets of concern to member states under international law.

Thailand, as a member of the WTO, is required to comply with this agreement. Trade secrets have long been considered to be intellectual property in the private business sector when it is a matter of producing or developing unique products or processes. Trade secrets are a type of

intellectual property with characteristics so special they must be maintained in "SECRECY." After the secret is revealed, then, the secret is no longer a secret.

A dubious case in point is when trade secrets have been disclosed during court procedures. Information given at hearings will become public information, and anyone could easily obtain access to the information disclosed. The interests of the owners of such trade secrets will be jeopardized through the disclosure of secret information at such hearings, thereby rendering the keeping of such secrecy otiose.

The Thai court having jurisdiction over hearings involving trade secret disputes is the Central Intellectual Property and International Trade Court. We need to consider the fact that trade secrets dispute cases are very new to us and only a few cases have been filed with this court. Since there has been such a paucity of cases, judges have correspondingly few opportunities to learn and gain sufficient experiences. This is a liability since it hinders the development of proper guidelines for court procedures in such cases. In practice, Thai courts cannot provide non-disclosure protection to the rightful owner of a trade secret after a complaint of trade secret violation has been filed with the court. This is because the Trade Secret Protection Act B.E. 2545 provided no provisions for the court to follow in protecting the owners of trade secrets.

Cases involving infringement of trade secret rights are rare in Thailand in comparison to other countries. However, it is necessary to provide lawful

measures safeguarding trade secrets which may be disclosed in the course of trials or hearings. Without these lawful measures, *in camera* hearings alone will truly be insufficient in protecting the rightful owners of trade secrets which could be revealed at any stage in hearings or trials. As a consequence, the rightful owner of the trade secrets under dispute may not be willing to file a complaint with the court.

In comparison, legal measures taken in such cases in the United States of America and Germany can be summarized as follows:

1. Evidence presented to the courts by both parties at hearings or procedures providing for the determination of evidence to be provided at hearings must be safeguarded and the disclosure of such information to any unauthorized party is prohibited.
2. The keeping and safeguarding of trade secrets are guaranteed because only authorized individuals are allowed access to the relevant information.
3. Comparisons made with these foreign legal measures shed light on legal problems regarding the protection of the rightful owners of trade secrets while cases are being heard at the Intellectual Property and International Trade Court.

It has been determined that the Trade Secrets Act of B.E. 2545 still lacks legal measures ensuring the maintenance of trade secrets. The laws of foreign countries are more flexible by virtue of providing appropriate legal measures safeguarding trade secret information. These measures regulate *in*

camera procedures, safeguarding the secrecy of documents, affixing secure seals, prohibiting unauthorized access to sensitive files, the making of non-disclosure agreements, and limiting disclosure of trade secrets during hearings. In this light, then, I would like to make the following three suggestions:

1. A committee to consider measures to take regarding the keeping of trade secrets should be appointed. This committee should be given the authority to propose measures protecting trade secrets.
2. To amend the provisions of the Intellectual Property and International Trade Act of B.E. 2540 by adding provisions protecting trade secrets from disclosure at hearings and provisions whereby judges can take measures to ensure the safeguarding of trade secrets.
3. The Trade Secret Act of B.E. 2545 should be amended so as to provide for the punishment of trade secret infringement violations on the basis of *in camera* court hearings under Chapter 2 detailing *in camera* procedures.